

РЕШЕНИЕ

№ 7881

гр. София, 23.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 25.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Проданова

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **6421** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по жалба от Н. О. Г. против Отказ от изплащането на обезщетение по чл. 236, ал.1 от ЗМВР, обективиран в Писмо, рег.№ 369р-20174/17.11.2020 г. на директора на ОД МВР – В.. В жалбата се твърди, че направеният отказ е неоснователен и противоречащ на закона. Иска се отмяна на постановения отказ и присъждане на обезщетение.

С Определение№ 5209, постановено в закрито заседание на 14.07.2021 г., съдът е РАЗДЕЛИЛ производството по адм. д. № 6421/2021 г. по описа на Административен съд - София-град, образувано по жалбата на Н. О. Г. срещу Отказ на директора на ОД МВР – В. за изплащане на обезщетение по чл. 236, ал. 1 от ЗМВР, инкорпориран в Писмо, рег. № 369р-20174 от 17.11.2020 г. и мълчалив отказ на министъра на МВР, инкорпориран в Писмо, рег. № 812100-16321/03.11.2020 г. и Писмо, рег. № 812100-17639/27.11.2020 г., от това по предявения иск за присъждане на обезщетение по чл. 236, ал.1 от ЗМВР като е ПОСТАНОВИЛ по настоящото дело да продължи разглеждането на оспорването на Отказ на директора на ОД МВР – В. за изплащане на обезщетение по чл. 236, ал. 1 от ЗМВР, инкорпориран в Писмо, рег. № 369р-20174 от 17.11.2020 г. и мълчалив отказ на министъра на МВР.

В съдебно заседание жалбоподателят Н. О. Г. се явява лично и поддържа подадената жалба на заявените основания, по същество излага подробни съображения за незаконосъобразност на оспорения отказ. Моли същия да бъде отменен.

Ответникът по жалбата - Директорът на ОД на МВР – В. в съпровождащото жалбата писмо е депозирал становище, находящо сена л. 4 - 5 от делото, в което сочи за

недопустимост на жалбата. Алтернативно счита жалбата за неоснователна. В предоставения му срок е депозирал писмена защита.

Ответникът по жалбата – министъра на МВР, не се явява в съдебно заседание и не изпраща представител.

Административен съд – София-град, 21 състав, като обсъди събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съобрази доводите на страните и извърши цялостна проверка на оспорената заповед във връзка с правомощията си по чл. 168 от АПК, намира за установено следното:

Установява се, че със Заповед № 8121з-7371/10.10.2017 г. на министъра на вътрешните работи, Н. О. Г. е преназначен от длъжност „Заместник директор на дирекция „Опазване на обществения ред и контрол на пътното движение“, „Охранителна полиция“, ГДНП - МВР, на ръководна длъжност „Заместник директор II степен“, началник отдел „Криминална полиция“, ОД на МВР – В., считано от датата на встъпване в длъжност. На 11.10.2017 г., Н. О. Г. е подписал Акт за встъпване в длъжност.

Със Заповед № 8121к-7521 от 24.06.2020 г., е прекратено служебното правоотношение с Н. О. Г., считано от датата на връчване на заповедта.

На 12.11.2020 г., Н. О. Г. подал Заявление до Директора на ОД МВР – В. за изплащане на обезщетение по чл. 236 ал.1 ЗМВР, ведно с лихвата за забава.

На 16.05.2016 г. е издадено и оспореното в настоящото производство Писмо, рег.№ 369р-20174/17.11.2020 г. на директора на ОД МВР – В., с което е отказано изплащането на обезщетение по чл. 236, ал.1 от ЗМВР на Н. О. Г..

При така установените факти, съдът прави следните правни изводи:

Съдът намира жалбата за процесуално допустима.

Съдът е родово и местно компетентен да разгледа спора по заявлението на Н. О. Г.. В този смисъл е и съдебната практика - Определение № 5777/19.05.2020 г. на ВАС по адм. д. № 3951/2020 г. Касае се за производство по чл. 236 и сл.от ЗМВР в правомощията на министъра на вътрешните работи като орган по назначаването по см. на чл. 42, ал.5 от ЗА и чл.33, т. 7 от ЗМВР. В срока по чл. 57, ал.1 от АПК, поради липсата на друг срок в специалните ЗМВР и Наредба № 8121з-920/13.07.2017 г. за условията и реда за изплащане на обезщетенията по глава единадесета от ЗМВР /обн.ДВ, бр. 60/25.07.2017г., изм. и доп./, липсва изрично произнасяне на компетентния орган по заявлението, което поведение формира мълчалив отказ по искането за издаване на индивидуален административен акт по дефиницията на чл. 21, ал.1 от АПК. Произнасянето на Директора на ОД на МВР – В. в Писмо, рег.№ 369р-20174/17.11.2020 г. по същество представлява изричен последващ отказ, т. к. съдържа волеизявление за отказ да се уважи подаденото заявление.

Същото няма уведомителен характер, т. к. е с него органът е приключил административното производство по заявлението. Жалбата е подадена от легитимиран правен субект с право на оспорване по чл. 147, ал.1 от АПК, т. к. отказите са с негативен за лицето правен характер. Жалбата е подадена в сроковете по чл. 149, ал.1 и ал.2 от АПК.

Разгледана по същество, жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Във връзка с предмета на съдебна проверка по чл. 168, ал.1 от АПК, оспореният мълчалив отказ на министъра на вътрешните работи е незаконосъобразен административен акт, а последвалия го изричен отказ на Директора на ОД на МВР – В. е нищожен такъв.

Съображенията за това са следните:

Със заявлението на Н. О. Г. от 12.11.2020 г. е образувано административно производство по глава единадесета от ЗМВР. Заявлението е подадено до Директора на ОД на МВР – В..

Компетентен да се произнесе по направеното искане е министъра на МВР като орган по назначаването. Той е компетентен да издаде заповед за изплащане или за отказ от изплащане на дължимите на Н. О. Г. обезщетения. В правилата на ЗМВР и Наредба № 8121з-920/13.07.2017 г., издадена по делегация от чл. 241 от ЗМВР, липсва предвидена компетентност за издаване на акта от Директора на ОД на МВР – В..

Съгласно нормите на чл. 43 ал.3 от ЗМВР директорите на областните дирекции:

1. осъществяват общото и непосредственото им ръководство;
2. управляват човешките ресурси;
3. координират действията на структурите на МВР при бедствия, възникнали на територията на областните дирекции;
4. представляват юридическото лице;
5. отчитат се за дейността си на министъра на вътрешните работи, заместник-министрите и главния секретар.

Нито в закона, нито по длъжностна характеристика Директора на ОД на МВР – В. разполага с правомощие да издава ИАА във връзка с обезщетенията по глава единадесета от ЗМВР. ИАА за изплащане на обезщетенията са в изключителна компетентност на министъра на вътрешните работи, с изключение на случаите при делегиране на правомощието на съответния заместник-министър по реда на чл. 35 от ЗМВР. Такова делегиране по делото не е установено, поради което компетентния орган за произнасяне по заявлението на Н. О. Г. е министъра на вътрешните работи. Изложеното определя изричния отказ в Писмо рег.№ 369р-20174/17.11.2020 г. като изхождащ от некомпетентен орган и като такъв отказът е нищожен. Писмото има характер на ИАА по смисъла на чл. 21, ал.1 от АПК, т. к. с него органът е формирал волеизявление за разрешаване на правния спор по заявлението на Н. О. Г.. Този извод изключва възражението за уведомителен характер на писмото, евентуално за акт по чл. 21, ал.5 от АПК. С настоящето решение съдът ще обяви нищожността, т. к. писмото съдържа привидност на отречени права за жалбоподателя. Единствено министърът на вътрешните работи е компетентен да постанови валиден отказ по заявлението.

Отказът на министъра е незаконосъобразен поради нарушение на процедурата и материалния закон.

Подаденото от Н. О. Г. заявление от 12.11.2020 г. е наложило задължение за министъра да извърши проверка за неговата редовност.

Регламентацията по чл. 236 ал.1 от ЗМВР във връзка с правният статут на заявителя включва ясно сочи, че при преместване на работа в други населени места за срок, по-дълъг от 6 месеца, на държавния служител се изплаща еднократно обезщетение в размер 50 на сто от brutното месечно възнаграждение за длъжността в новото населено място.

Със Заповед, рег. № 8121К-7371/10.10.2017 г. на министъра на вътрешните работи Н. О. Г. е преназначен на длъжност заместник-директор II степен, той и началник на отдел "Криминална полиция" при ОД МВР – В., след отмяна на Заповед, рег. № 8121К-1680/19.05.2015 г., с която незаконосъобразно е прекратено служебното му правоотношение. Както е посочено и в самата заповед, същият е преназначен на тази

длъжност с местонахождение в [населено място] от длъжност заместник - директор на дирекция „Опазване на обществения ред и контрол на пътното движение“ в „Охранителна полиция“ при ГДНП - МВР, с място на изпълнение на служебните му задължения в [населено място]. Съгласно подписания Акт за встъпване в длъжност е назначен от 11.10.2017 г. от който момент възниква и задължението на ответната страна да изплати полагащото му се по чл.236 ал.1 от ЗМВР обезщетение.

Твърдението на органа по чл. 37 от ЗМВР, че основанието на което е преназначен не влече за последица изплащане на обезщетение, тъй като е изтекъл едномесечния срок и реално не е преназначаван е неоснователно. Както е посочено и в Заповед, рег. № 8121К-7371/10.10.2017 г. на основание чл.143, ал.1 и чл. 158. т. 4 и чл. 232 от ЗМВР, чл. 7, ал.1, т. 5 от Наредба № 8121з- 310/17.07.2014 г. за преназначаване на държавните служители в МВР във връзка с Решение № 10335/07.08.2017 г. на Върховния административен съд, Н. О. Г. е преназначен на работа в друго населено място. Нормата на чл. 236 ал.1 от ЗМВР ясно сочи, че при преместване на работа в друго населено място за срок по дълъг от 6 месеца се дължи обезщетение в размер на 50 на сто от brutното месечно възнаграждение. В разпоредбата на чл. 236, ал.1 от ЗМВР не се сочи на какво основание служителя ще бъде преместен, а самият факт на преместване в друго населено място е основание за възникване на задължението за ръководителя на структурата да изплати задължението.

Позоваването на изтекъл едномесечен срок е неправилно. При обосноваване на отказа, директорът на ОД МВР - В. е посочил, че съгласно чл. 236, ал.1 от ЗМВР обезщетението се изплаща в едномесечен срок от структурата, в която е преместен служителя, след подаване на декларация, поради което срока за издаване на заповед е изтекъл. Нормата на чл. 236, ал.1 от ЗМВР не определя срок за изплащане на обезщетението. Цитираният едномесечен срок за изплащане на обезщетението е посочен в чл.13, ал. 1 от Наредба № 8121з-920 от 13.07.2017 г., който вменява като задължение на ръководителя по чл. 37 от ЗМВР да предприеме съответните действия за изплащане на полагащото се обезщетение, след като изпълни реда по наредбата. Незпълнението на задълженията от страна на ръководителя на структурата не означава, че се преклудира правото ми на обезщетение или е изтекъл срока за обжалване на мълчалив отказ. В случая закона не изисква от служителя да предприема никакви действия, нито го обвързва със срокове. Също така в наредбата ясно е посочено, че обезщетението се определя след справка изготвена от финансовото звено на структурата и след издаване на заповед от ръководителя по чл.37 от ЗМВР, в която е преместен служителя.Видно от представените доказателства такива документи не са изготвени.

С оглед на изложеното, на основание чл. 172, ал.2, пр.второ от АПК съдът ще отмени мълчаливия отказ на министъра на вътрешните работи. По правилото на чл. 173, ал.2 от АПК преписката ще се изпрати на органа за провеждане на процедурата по чл. 30, ал.2 от АПК, като заявителят се задължи да уточни обема на заявлението, като посочи какви обезщетения иска да бъдат начислени и изплатени и за кои периоди от служебното правоотношение. След уточнение на заявлението, органът следва да събере относимите към предмета на заявлението писмени доказателства, като използва събраните по преписката такива, след което да се произнесе с изричен ИАА по см.на чл. 21, ал.1 от АПК – заповед за изплащане на обезщетенията по вид и размер, ако има дължими такива, респ.заповед за отказ от изплащане с мотиви за това. Към преписката следва да фигурират и справките, съгласно приложенията към

Наредба № 8121з-920/13.07.2017 г. за условията и реда за изплащане на обезщетенията по глава единадесета от ЗМВР.

На основание чл.143, ал. 1 от АПК, МВР дължи заплащане на жалбоподателя на деловодни разноски в размер на 10,00 лв.

Воден от горното, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ мълчалив отказ на министъра на вътрешните работи, инкорпориран в Писмо, рег. № 812100-16321/03.11.2020 г. и Писмо, рег. № 812100-17639/27.11.2020 г. ИЗПРАЩА преписката на министъра на вътрешните работи за постановяване на административен акт по заявлението на Н. О. Г. при спазване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на решението в срока по чл.57, ал.1 от АПК, считано от влизане в сила на съдебното решение.

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА на Отказ от изплащането на обезщетение по чл. 236, ал.1 от ЗМВР, на Н. О. Г., обективиран в Писмо рег.№ 369р-20174/17.11.2020 г. на директора на ОДМВР–В..

ОСЪЖДА МИНИСТЕРСТВО НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ да заплати на Н. О. Г. деловодни разноски в размер на 10,00 /десет/ лева.

РЕШЕНИЕТО може да се оспори в 14 (четиринадесет) дневен срок от съобщението, че е изготвено, чрез Административен съд София-град пред Върховен административен съд.

Преписи от решението ДА СЕ ИЗПРАТЯТ на страните.

С Ъ Д И Я: